СМЕРЦЬ НЯМЕЦКІМ АКУПАНТАМ!

ПРАЧЫТАЙ І ПЕРАДАЙ ДРУГОМУ

РАЗДАВІМ ФАШЫСЦКУЮ ГАДЗІНУ

№ 39 ГАЗЕТА-ПЛАКАТ, ВЫДАННЕ АДДЗЕЛА ПРАПАГАНДЫ І АГІТАЦЫІ ЦК КП(б)Б Сакавік 1942 г.

ЗАРА ВЫЗВАЛЕННЯ ЗАЙМАЕЦЦА НАД БЕЛАРУССЮ

Беларусь, родная Совецкая зямля!

Ты зноў чуеш громы ваеннай навальніцы. Зноў садрыгаюцца лясы і прасторы тваіх палёў ад гуду гармат, ад грукату танкаў і рэву самалётаў.

Вялікія бітвы пачаліся і кончацца на табе, беларуская зямля. Але не з цёмнага фашысцкага захаду, а з ясных усходніх далячынь грыміць сёння пераможнае водгулле вайны і плыве ўсё далей і далей на захад, як голас прадвесня, як весць твайго вызвалення.

Не палон і няволя, не чорная ноч пакуты, а радасць волі і яснасць сонечнага дня звіняць у гэтым водгуллі. На захад ідзе Чырвоная Армія, жалезнаю мятлою вымятае грабежніцкія орды ашалелага фашызма.

Якуб Колас.

АБ ЧЫМ ГАВОРАЦЬ І ПІШУЦЬ ФАШЫСЦКІЯ ВАЯКІ

ГІТЛЕР АБМАНУЎ НЯМЕЦКІ НАРОД І САЛДАТ

АФІЦЭРЫ І САЛДАТЫ, ОБЕРЫ І УНТЭРЫ УСЕ ЧАСЦЕЙ ПАЧЫНАЮЦЬ ГАВАРЫЦЬ АБ СВАЕЙ БЛІЗКАЙ ПАГІБЕЛІ. УДАРЫ ЧЫРВОНАЙ АРМІІ УНУШАЮЦЬ ІМ СМЯРОТНЫ СТРАХ. ЯНЫ ПАЧЫНАЮЦЬ РАЗУМЕЦЬ, ШТО ПОЎНЫ РАЗГРОМ НЯМЕЦКАЙ АРМІІ НЕМІНУЧЫ.

ГІТЛЕРАЎЦЫ ЗАСКАВЫТАЛІ, ЗАВЫЛА ФАШЫСЦКАЕ ЗВЯР'Е:

«Я БОЛЬШ НЕ ВЕРУ Ў ПЕРАМОГУ ГЕРМАНІІ,— ЗАЯЎЛЯЕ ПАЛОННЫ НЯМЕЦКІ САЛДАТ 8 РОТЫ І ПАЛКА ДЫВІЗІІ «СС» «МЕРТВАЯ ГАЛАВА» ХОРС КАРГЕ.— ВАЙНУ МЫ, НЕМЦЫ, ПРАІГРАЛІ, СТАНОВІШЧА НАША БЕЗНАДЗЕЙНАЕ».

«ДАРАГІЯ БАЦЬКІ! ВАМ ПІША ВАШ СЫН ЮСІФ КРОГМАН.— ВЫ ЗАКАЗАЛІ ДЛЯ НАС ЧАТЫРЫ АБЕДНІ. МАЛІЦЕСЯ ЗА НАС. ВОСЬ ЗНОЎ ЛЯЦЯЦЬ РУСКІЯ»..

МЯРЗАЎЦЫ ВЫРАШЫЛІ МАЛІЦЦА ПЕРАД СМЕРЦЮ. АЛЕ КОЛЬКІ-Б ЯНЫ НЕ МАЛІЛІСЯ, КОЛЬКІ-Б АБЕДНЯЎ НЕ ЗАКАЗВАЛІ, РАЗГРОМУ І СМЕРЦІ НА РУСКАЙ ЗЯМЛІ ІМ НЕ МІНАВАЦЬ.

«Фюрэр нас паслаў на смерць. Ён кажа нам, што няма больш благаслаўленай смерці, чым смерць салдата. Мерцвяку не пагражаюць перажыванні, расчараванні, хваробы і старасць».

(З пісьма нямецкага ефрэйтара Карла Брайме).

«Памірай, салдат, у полі»,—
Раіць ім арыйскі «бог».
А салдат цвярдзіць: «Даволі!
Я хачу, каб ты падох».

«На дарозе на фронт я сустракаў «адбіўшыхся» ад часцей нямецкіх салдат. Яны займаюцца крадзяжом ці папрашайніцтвам. Выгляд у іх сапраўдных брадзяг ці жабракоў».

(З пісьма салдата 4 роты 117 нямецкага палка Рудольфа Кнооп).

Не армія, а біты зброд,
Хоць пахвалу ім Гебельс піша.
Ішоў у бляску ён на ўсход.
А вось якім з усхода вышаў.

«Эканомце капіталы нерваў! Не злоўжывайце сваімі і чужымі нервамі. Не хвалюйцеся. Не важна, што вам цяжка на сэрцы. Давайце вясёлую, лёгкую музыку. Маэстра!..»

(З выступлення Гебельса)

Прыбываюць з фронта эшалоны
Фрыцаў бітых, скончыўшых паход.
Гебельс даў загад: на пахаронах
Граць і румбу, танга і факстрот.

«Рускія танкі касілі нашых салдат агнём і душылі гусеніцамі. Паднялася страшэнная паніка. Уцякаць было некуды. У жывых засталася толькі невялікая група салдат. Яны паднялі рукі і здаліся ў палон».

(З паказання палоннага салдата 11 роты 375 палка, 213 нямецкай пяхотнай дывізіі Адольфа Бойма).

«Ад танкаў рускіх нам не ўратавацца,
Агнём пякуць, расціскваюць бранёй.
Убачыш рускі танк, ідзі здавацца,
Калі астацца хочаш з галавой».

ЗЛОДЗЕИ КРЫЧЫЦЬ: „ЛАВІ ЗЛОДЗЕЯ"

«За апошні час у батальёне да пагражаючых памераў узрос лік салдат, парушыўшых статут унутранай службы і зрабіўшых кражу ў сваіх таварышоў».

(З загада камандзіра 2 батальёна 222 нямецкага пяхотнага палка Шэфенберга).

Кралі, грабілі ў чужых
Па свінячы, без сумлення,
А цяпер ужо ў сваіх
Чысцяць ранцы і кішэні.

Б'юцца між сабой, злуюць
Да хрыпот у брудным горле:
«Сам не ўспееш пацягнуць,
А ў цябе усё пацёрлі».

«Скора вясна. Растае снег. К вясне, спадзяюся, нас адвядуць у тыл. Бо мы-ж уяўляем сабою нейкі зброд».

(З пісьма нямецкага обер-ефрэйтара К. Вернера Георгу Куйцу)

— Не падай духам, Конрад, фюрэр гаворыць, што ско[illegible] чыш — навокал «па[illegible]

— Та-а-ак, Рудольф [illegible] эта ус[illegible] засталося ад нашай вясенняй дывізіі, і гэта толькі ка[illegible]тачкі, а ягадкі, сапраўдныя, рускія ягадкі будуць...

«Мілая Эльза! Усё скончана. Мы ўсе тут загінем. Мы нясём велізарныя страты. Каб скрыць гэтыя страты, нашы афіцэры спальваюць не толькі забітых салдат, але і цяжка раненых. Які жах! 60 чалавек раненых жыўём спалілі. Дзесяткі забітых і раненых кінулі пад лёд. Я гэта бачыў сам».

(З пісьма нямецкага салдата Аўгуста Фекеля).

«З халоднай і грознай краіны савецкай
Пішу я табе мо' апошні ўжо раз.
Па ўказцы фон-Буша салдатаў нямецкіх
Параненых топяць і паляць у нас.
Савецкая куля мяне не мінуе,
І спаляць мяне ці апусцяць пад лёд.
Я плачу ад страху, ад жаху дрыжу я,
За смерцю пагнаў мяне Гітлер на ўсход».

7899 РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ